

Arrest

nr. 192 592 van 27 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 november 2016 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in zijn hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn Belgische grootmoeder.

1.2. Op 24 april 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden alsook tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissingen. Zij werden gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 4 mei 2017 en zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3.11.2016 werd ingediend door:

Naam: Z.

Voornaam: G.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)1986

Geboorteplaats: E.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- schrijven Federal Pensioendienst dd. 13.06.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon een IGO (Inkomensgarantie voor Ouderen) ontvangt van €974,55 per maand: echter, het IGO-bedrag is een uitkering die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken. Het maakt onderdeel uit van de sociale bijstand en wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. Het is in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De inkomensgarantie voor ouderen wordt dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (arrest RvS nr. 232.848 dd. 10.11.2015).*
- 'attest van erkenning van handicap' dd. 24.12.2014 en een ongedateerd schrijven vanwege de FOD Sociale Zekerheid waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert 01.08.2014 recht heeft op een THAB (Tegemoetkoming voor Hulp aan Bejaarden); schrijven FOD Sociale Zekerheid dd. 04.03.2015 en bijbehorend 'overzicht van de afrekening' waaruit blijkt dat ze sedert augustus 2014 recht heeft op een tegemoetkoming aan personen met een handicap: echter, zowel het THAB-bedrag als de tegemoetkoming aan personen met een handicap worden beschouwd als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening, en worden dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de grootmoeder van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan.

Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch is er sprake van enige medische problematiek op zijn naam."

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"EERSTE MIDDEL :

**SCHENDING VAN ARTIKEL 40ter VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN,
EN SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR**

De bestreden beslissing beroept zich artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als 'Vreemdelingenwet'). Dit artikel luidt:

"§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend

krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het Wet van 15/12/1980 Versie van 18/05/2017 106 recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (...)"

De bestreden beslissing stelt dat de bestaansmiddelen van de grootmoeder van verzoeker – die de Belgische nationaliteit heeft, niet in aanmerking worden genomen en niet mee in overweging worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Haar inkomen bestaat uit:

- Een IGO, inkomensgarantie voor ouderen*
- Een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en tegemoetkoming aan personen met een handicap*

Het staat niet ter discussie dat de inkomsten van verzoekers grootmoeder stabiel, toereikend en regelmatig zijn; ze worden volgens de bestreden beslissing niet mee in overweging worden genomen omdat ze 'onderdeel uitmaken van de sociale bijstand' en 'worden beschouwd als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening'.

Dit is evenwel niet correct.

De bestaansmiddelen die worden uitgesloten, worden uitdrukkelijk vermeld in artikel 40ter, §2, lid 2, 1°, in fine Vreemdelingenwet; het gaat om de volgende bestaansmiddelen:

- ☐ *leefloon*
- ☐ *financiële maatschappelijke dienstverlening*
- ☐ *kinderbijslagen en toeslagen*
- ☐ *inschakelingsuitkeringen*
- ☐ *overbruggingsuitkering*
- ☐ *werkloosheidsuitkering tenzij de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.*

Noch de IGO, noch de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden noch de tegemoetkoming aan personen met een handicap zijn opgenomen op de lijst van uitgesloten inkomsten, vermeld in artikel 40ter Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 40ter Vreemdelingenwet door deze inkomsten niet mee in overweging te nemen.

De rechtspraak van de Raad van State waarnaar de bestreden beslissing verwijst (RVS 232 848 dd. 10 november 2015) is gebaseerd op een vorige versie van artikel 40ter Vreemdelingenwet. De wettekst werd inmiddels op ingrijpende wijze gewijzigd door de wet van 4 mei 2016. De vermelde rechtspraak, die gebaseerd is op de vorige wettekst, is in casu dan ook niet (meer) relevant.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing geen correcte beoordeling heeft gemaakt.

Het middel is gegrond.”

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van art. 40ter van de Vreemdelingenwet, evenals de materiële motiveringsplicht. Verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onterecht de inkomsten van de grootmoeder van verzoeker van het toepassingsgebied van art. 40ter van de Vreemdelingenwet zou uitgesloten hebben. Verzoekende partij werpt op dat de uitgesloten inkomsten limitatief zouden zijn opgesomd in voormeld artikel en dat de inkomensgarantie voor ouderen, de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en de tegemoetkoming aan personen met een handicap niet in deze limitatieve opsomming zijn opgenomen. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van volgende elementen: (...)

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij op 03.11.2016 een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn Belgische grootmoeder, mevr. M. H., en dit in toepassing van art. 40ter van de Vreemdelingenwet.

Art. 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet stipuleert: (...)

Ter ondersteuning van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon legde verzoekende partij een schrijven van de FOD Pensioendienst voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon een inkomensgarantie voor ouderen geniet, een schrijven van de FOD Sociale Zekerheid waaruit blijkt dat de referentiepersoon een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden ontvangt en een schrijven van de FOD Sociale Zekerheid waaruit blijkt dat de referentiepersoon een tegemoetkoming voor personen met een handicap ontvangt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft terecht besloten deze inkomsten niet in rekening te houden om na te gaan of de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verweerder laat gelden dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging uitdrukkelijk blijkt dat het doel van de Belgische wetgever is geweest om een

bestaansmiddelenvoorwaarde te stellen, ten einde te voorkomen dat personen na een aanvraag gezinshereniging ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Zie ook:

"De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of met een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegt, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen. Het bedrag van deze bestaansmiddelen wordt verder gespecificeerd in een artikel 10, § 5 (nieuw). Zo moet een bedrag worden bewezen dat ten minste honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (d.i. 120 % van het bedrag van het leefloon van iemand die samenwoont met een gezin te zijnen laste). Bovendien wordt in alle gevallen vereist dat de bestaansmiddelen waarop men zich beroept regelmatig moeten zijn. Ook moet rekening worden gehouden met hun aard om na te gaan of zij bijvoorbeeld constant, toereikend en stabiel zijn. Verder wordt bepaald dat verschillende middelen niet kunnen worden ingebracht om te bewijzen dat er voldoende bestaansmiddelen zouden zijn. Zo kunnen, om de bestaansmiddelen aan te tonen, uitdrukkelijk niet worden meegeteld: de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen. (...)" (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/014, 27) (eigen markering)

En ook:

"Tegelijk proberen we de voorwaarden voor EU-burgers en Belgen zo veel mogelijk op elkaar af te stemmen; richtlijn 2004/38 voorziet immers dat EU-burgers werknemer of zelfstandige moeten zijn om zich in ons land te vestigen of voldoende bestaansmiddelen voor zichzelf moeten hebben om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. In geval van gezinshereniging door EU-burgers moet die EU-burger tevens aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat ook zij ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Welnu die verplichting werd nog niet in de vreemdelingenwet verankerd voor EU-burgers die als werknemer of zelfstandige in ons land zijn gevestigd. Dit amendement voorziet dus ook in deze verplichting en voegt meteen ook ter verduidelijking toe wat moet aanzien worden als voldoende bestaansmiddelen naar analogie met de regeling voor Belgen en niet-EU-onderdanen en conform de reeds genoemde Richtlijn." (Parl. Hand. Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/016, p. 33)

Terwijl uit de parlementaire voorbereidingen bij de wet van 4 mei 2016, waarbij de huidige versie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, op geen enkele wijze blijkt dat voormelde primaire bekommernis van de Belgische wetgever diende te worden teruggeschroefd.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift voorbij gaat aan de duidelijke ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, niettegenstaande niet dienstig kan worden betwist dat de wetgeving dient te worden geïnterpreteerd rekening houdend met de ondubbelzinnige bedoeling van de wetgever.

Verweerder beklemtoont dat rekening dient te worden gehouden met de parlementaire voorbereiding van een wet, ten einde de eigenlijke bedoeling van de wetgever te achterhalen.

Zie dienaangaande:

"Overwegende dat de wil van de wetgever ook afgeleid kan worden uit andere gegevens, zoals uit de parlementaire voorbereiding van de wet of aan de hand van een aantal criteria (...)" (R.v.St. nr. 160.275 van 19 juni 2006)

En ook:

"Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort ze ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels.

In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen." (RvV nr. 183 149 van 28 februari 2017)

Terwijl er geen redelijke betwisting kan bestaan nopens de bedoeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde ex artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name te verzekeren dat de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zijn familieleden ten laste te nemen en aldus te vermijden dat zij ten laste zouden vallen van de sociale bijstandsstelsel van de Belgische Staat.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht besloten geen rekening te houden met de inkomensgarantie voor ouderen die de referentiepersoon zou genieten.

Dergelijk vorm van uitkering betreft immers een vorm van financiële bijstand aan behoeftige ouderen die niet langer over voldoende inkomsten beschikken. Het betreft aldus een équivalent van het leefloon voor personen die een bepaalde leeftijd bereikt hebben. Dergelijke uitkering valt dan ook ontegensprekelijk onder de inkomsten die bij art. 40ter van de Vreemdelingenwet worden uitgesloten. Eenzelfde geldt voor de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en de tegemoetkoming aan personen met een handicap. Voormelde uitkeringen vormen allen bovendien ontegensprekelijk een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening, waarmee geen rekening wordt gehouden bij het oordeel of de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Zelfs indien moet worden vastgesteld dat de inkomensgarantie voor ouderen, de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en de tegemoetkoming aan personen met een handicap niet onder de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk uitgesloten bestaansmiddelen kunnen worden begrepen, dan nog moet worden benadrukt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvoorwaarde rekening moet houden met de aard en regelmatigheid van de aangetoonde bestaansmiddelen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt inderdaad uitdrukkelijk als volgt:

"Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid." (eigen markering)

Gelet op het feit dat de inkomensgarantie voor ouderen, de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en de tegemoetkoming aan personen met een handicap onbetwistbaar deel uitmaken van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk én gelet op het feit dat de Belgische wetgever ontegensprekelijk tot doel heeft gehad om te vermijden dat de Belgische referentiepersoon én diens gezinsleden ten laste zouden vallen van de Belgische Staat, kan niet dienstig worden betwist dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing geheel terecht - rekening houdend met de aard van de inkomsten - heeft besloten dat de Belgische referentiepersoon in casu niet bewezen heeft over toereikende bestaansmiddelen te beschikken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening heeft gehouden met de aard van de voorgelegde inkomsten, om te besluiten dat niet werd aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

In haar inleidend verzoekschrift stelt verzoekende partij dat deze inkomsten in toepassing van art. 40ter van de Vreemdelingenwet in rekening dienen gehouden te worden om reden dat zij niet in de limitatieve

opsomming van art. 40ter van de Vreemdelingenwet van inkomens die uitgesloten worden, opgenomen zouden zijn.

Verzoekende partij weerlegt de motieven van de gemachtigde van de Staatssecretaris echter niet en beperkt zich tot de stelling dat de inkomensgarantie voor ouderen, de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en de tegemoetkoming aan personen met een handicap nergens in art. 40ter van de Vreemdelingenwet te lezen zou zijn.

De kritiek van verzoekende partij kan dan ook niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden. De gemachtigde van de Staatssecretaris besloot geheel terecht, conform art. 40ter van de Vreemdelingenwet, om de inkomsten van de referentiepersoon niet in rekening te brengen en om te besluiten tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Waar verzoekende partij voorhoudt dat het niet ter discussie zou staan dat de inkomsten toereikend en regelmatig zouden zijn, laat verweerder gelden dat deze bewering aan de bestreden beslissing voorbij gaat. De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveerde immers uitdrukkelijk dat er slechts vastgesteld werd dat de inkomsten van de referentiepersoon niet in aanmerking komen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris zich niet over de stabiliteit, toereikendheid of regelmatigheid van de inkomsten van de referentiepersoon uitgesproken.

Verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden als zou dit niet ter discussie staan. De gemachtigde stelde slechts vast dat er geen enkel inkomen van de referentiepersoon in aanmerking genomen kan worden in toepassing van art. 40ter van de Vreemdelingenwet zodat de aanvraag diende afgewezen te worden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan dan evenmin aangenomen worden. Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het deugdelijk karakter van de motieven die de thans bestreden (weigerings)beslissing onderbouwen, dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu blijkt en staat het buiten betwisting dat de verzoeker een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als descendent ouder dan eenentwintig jaar van een Belgische onderdaan, namelijk zijn Belgische grootmoeder. Hij beriep zich aldus op een recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : [...] 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de thans bestreden akte, bepaalt in dit verband als volgt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

De verzoeker voert in essentie aan dat zijn aanvraag niet correct werd beoordeeld en dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt geschonden in de mate dat de gemachtigde weigert om de voorgelegde inkomsten uit de Inkomensgarantie voor Ouderen (hierna : de IGO) alsook de inkomsten uit de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden (hierna: THAB) en de tegemoetkoming aan personen met een handicap, in overweging te nemen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. De verzoeker benadrukt dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet is gewijzigd door de wet van 4 mei 2016, zodat de gemachtigde niet langer kon verwijzen naar het arrest van de Raad van State met nr. 232.848 van 10 november 2015 vermits dit arrest is gebaseerd op het oude artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verzoekster betoogt dat de actuele versie van artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziet in een limitatieve lijst van uitgesloten bestaansmiddelen en dat geenszins is bepaald dat, onder meer, de IGO niet in rekening kan worden genomen.

Vermits de verzoeker uit het oog verliest dat de gemachtigde in de bestreden akte uitdrukkelijk stelt dat “zowel het THAB-bedrag als de tegemoetkoming aan personen met een handicap worden beschouwd als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening” zodat zij “niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon” en de verzoeker deze vaststellingen niet concreet weerlegt terwijl hij aan de andere kant erkent dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat de bestaansmiddelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening niet in rekening kunnen worden genomen, toont de verzoeker op dit punt geen kennelijk onredelijk of juridisch onjuiste beoordeling aan.

In verband met de IGO motiveert de gemachtigde echter niet dat het zou gaan om een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Ter zake beperkt hij zich in de bestreden akte tot de volgende vaststellingen:

“het IGO-bedrag is een uitkering die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken. Het maakt onderdeel uit van de sociale bijstand en wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. Het is in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De inkomensgarantie voor ouderen wordt dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (arrest RvS nr. 232.848 dd. 10.11.2015).”

Zoals de verzoeker pertinent opmerkt, is de verwijzing naar het arrest van de Raad van State met nr. 232.848 van 10 november 2015 *in casu* niet relevant. Dit arrest dateert immers van voor de wijziging van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zodat de overwegingen ervan hoe dan ook niet dienstig zijn voor de onderhavige zaak die toepassing maakt van de nieuwe bepalingen omtrent de uitgesloten inkomsten zoals voorzien in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. De Raad van State heeft zich tot op heden nog niet uitgesproken over de vraag of de IGO volgens deze nieuwe bepalingen al dan niet is uitgesloten van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Waar de gemachtigde steun zoekt in het voornoemde arrest van de Raad van State om te stellen dat de IGO van verzoekers grootmoeder niet in aanmerking wordt genomen bij de beoordeling van haar bestaansmiddelen, dient dan ook reeds een eerste motiveringsgebrek te worden vastgesteld.

De gemachtigde stelt voorts dat de IGO een onderdeel uitmaakt van de sociale bijstand en wordt uitgekeerd aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken en behoeftig zijn doch omwille van hun leeftijd niet meer bij het OCMW terecht kunnen. Volgens de gemachtigde is de IGO in feite een equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De cruciale vraag in onderhavige betwisting is dan ook of deze enkele motivering toelaat om te besluiten dat de IGO overeenkomstig het huidige artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van verzoeksters Belgische grootmoeder.

Om deze problematiek correct te kaderen, is het aangewezen om de ter zake relevante bepalingen uit artikel 40ter(oud) van de vreemdelingenwet en de op het ogenblik van de bestreden weigeringsbeslissing van kracht zijnde bepalingen van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet tegenover elkaar te zetten.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde voorafgaand aan de inwerkingtreding van de wet van 4 mei 2016 als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...)”

Artikel 40ter(oud) van de vreemdelingenwet voorzag aldus dat in het algemeen dat middelen verkregen uit “aanvullende bijstandsstelsels” niet in aanmerking worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, waarbij de navolgende bepaling “*met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen*” geenszins diende te worden beschouwd als een limitatieve opsomming van niet in

aanmerking te nemen inkomsten (cf. RvS 10 november 2015, nr. 232.848). In die optiek oordeelde de Raad van State in het voornoemde arrest dat “[d]e IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, dan ook [valt] onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde “aanvullende bijstandsstelsels” en dat hieraan “geen afbreuk [wordt] gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet”.

De bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet zijn op dit punt echter gewijzigd en er is niet langer in het algemeen bepaald dat middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen. De term “aanvullende bijstandsstelsels” is zelfs helemaal uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschrapt.

Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, vervangen bij artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 (B.S., 27 juni 2016), en in werking getreden op 7 juli 2016, luidt thans als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

De Raad benadrukt dat hij de wettigheid van de bestreden beslissing moet beoordelen op basis van de wettelijke bepalingen zoals die van kracht waren op de datum van de bestreden beslissing. De vraag of de IGO in toepassing van de oude wettelijke regelingen kon worden uitgesloten van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, is bijgevolg irrelevant en elk argument van het verweer in de nota met opmerkingen dat refereert aan deze voorgaande wettelijke regeling, mist juridische grondslag.

De Raad benadrukt vooreerst dat de bewoordingen van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dat er “daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”, gelet op het woordgebruik “daarentegen”, als een uitzonderingsbepaling dient te worden beschouwd. Uitzonderingsbepalingen moeten steeds restrictief worden toegepast.

Mede in het licht van de restrictieve interpretatie van voornoemde uitzonderingsbepalingen, dient dan ook te worden vastgesteld dat de bewoordingen van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet op zich duidelijk zijn in die zin dat naast de werkloosheidsuitkering, die enkel in aanmerking kan worden genomen indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt, enkel de bestaansmiddelen die worden verkregen uit de volgende overheidsuitkeringen niet in aanmerking kunnen worden genomen: het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De IGO wordt zodoende niet uitdrukkelijk uitgesloten. Een correcte toepassing van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet houdt dan ook in dat de bevoegde overheid deze of gene bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon slechts buiten de beschouwing kan laten indien zij concreet vaststelt dat het om bestaansmiddelen gaat die zijn verkregen uit één van de in dit artikel opgesomde overheidsuitkeringen.

Waar de gemachtigde in de thans bestreden beslissing beslist om de IGO niet in aanmerking te nemen omwille van de loutere vaststellingen dat de IGO onderdeel uitmaakt van de sociale bijstand, dat zij wordt uitgekeerd aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken en behoeftig zijn doch omwille van hun leeftijd niet meer bij het OCMW terecht kunnen en dat zij in wezen een equivalent is van het leefloon, doch voor 65-plussers, berust zijn beslissing dan ook op motieven die deze beslissing niet in rechte kunnen verantwoorden. Immers heeft de gemachtigde zelf erkend dat de IGO als dusdanig geen leefloon betreft, aangezien hij stelt dat het gaat om uitkeringen aan bejaarden die omwille van hun leeftijd niet bij het OCMW terecht kunnen. Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de

vreemdelingenwet biedt overigens ook geen ruimte om uitkeringen die als “equivalent” van het leefloon kunnen worden beschouwd uit te sluiten nu enkel de inkomsten verkregen uit het leefloon zelf zijn uitgesloten. Uit artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet kan evenmin blijken dat deze of gene onderdelen van “*de sociale of financiële bijstand*” worden uitgesloten. Zoals hoger reeds werd besproken, bevat artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet zoals van kracht op datum van de bestreden weigeringsbeslissing, niet langer een algemene term als de “*aanvullende bijstandsstelsels*”. Het verweer dat de IGO een vorm van financiële bijstand is, is dan ook niet ter zake dienend. Zoals *supra* reeds werd besproken laat artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet in zijn huidige bewoordingen niet langer toe om middelen niet in aanmerking te nemen wanneer, zoals *in casu*, niet concreet wordt vastgesteld dat zij verkregen zijn uit het eigenlijke leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. Hoewel met de “*financiële maatschappelijke dienstverlening*” nog steeds in een meer generieke term is voorzien van inkomsten die niet in aanmerking kunnen worden genomen, dient te worden benadrukt dat de gemachtigde in de thans bestreden weigeringsbeslissing geenszins heeft geoordeeld dat de IGO een vorm van financiële maatschappelijk dienstverlening uitmaakt. Het is niet aan de Raad om zich op dit punt in de plaats te stellen van de beslissingnemende overheid.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, is dan ook aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Waar de verweerder verwijst naar en citeert uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ziet de Raad niet in hoe deze verwijzing *in casu* relevant kan zijn. De verweerder verwijst immers naar de bedoeling van de wetgever inzake de gezinshereniging van “*de vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt*” met een Belg of een vreemdeling die hier reeds onbeperkt verblijfsrecht heeft. Deze situatie is in onderhavige zaak niet aan de orde, daar de thans bestreden weigeringsbeslissing een aanvraag gezinshereniging van een bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg betreft. Meer nog, het gaat om een kleinzoon van een Belg, en deze situatie is al helemaal niet geregeld in artikel 10 van de vreemdelingenwet en de dienovereenkomstige bepalingen van artikel 4 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. De gezinshereniging van een derdelander met een ‘statische’ Belgische grootouder (dit is een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij personenverkeer en verblijf), *quod in casu*, is een louter nationaalrechtelijke aangelegenheid, zodat hoe dan ook niet dienstig kan worden gerefereerd aan deze of gene Europese Richtlijn of rechtspraak van het Hof van Justitie. Ook de verwijzing naar de Burgerschapsrichtlijn is dus niet dienstig. De repliek van de verweerder is dan ook niet relevant *in casu*. Bovendien dient er op te worden gewezen dat uit de eerst geciteerde parlementaire voorbereiding blijkt dat het gaat om de oorspronkelijke versie van artikel 10 dan wel artikel 40ter van de vreemdelingenwet, en dat nadrukkelijk wordt geduimd dat wordt bepaald dat bepaalde middelen niet in rekening kunnen worden gebracht om te bewijzen dat er voldoende bestaansmiddelen zijn en dat de middelen uit de aanvullende bijstandsstelsels uitdrukkelijk niet kunnen worden meegeteld. Zoals *supra* besproken, heeft de wetgever er in 2016 voor geopteerd om de generieke term “*aanvullende bijstandsstelsels*” te schrappen en te voorzien in een loutere opsomming van niet in aanmerking te nemen uitkeringen. Een dergelijke loutere opsomming, taalkundig louter nevenschikkend opgesteld, kan niet worden begrepen als zou het een generieke bepaling betreffen waarbij alle aanvullende bijstandsstelsels zouden zijn uitgesloten. Dit klemt des te meer nu het onmiskenbaar gaat om een uitzonderingsbepaling, die restrictief dient te worden geïnterpreteerd. Een teleologische interpretatie in het licht van de *ratio legis* van een bepaling die intussen op relevante wijze is gewijzigd, is *in casu* dan ook niet aan de orde.

In de mate dat de verweerder verwijst naar 's Raads arrest nr. 183.149 van 28 februari 2017, dient er op te worden gewezen dat deze arresten geen precedentenwerking kennen. Een loutere verwijzing naar een arrest van de Raad kan dan ook niet tot de nietigverklaring leiden. Bovendien betreft ook voornoemd arrest, net als het *supra* besproken arrest van de Raad van State met nr. 232.848 van 10 november 2015), de oude versie van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Waar de verweerder laat gelden dat de IGO ontegensprekelijk een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening zou vormen, merkt de Raad op dat een dergelijke motivering (zelfs impliciet) niet in de bestreden akte kan worden gelezen. Door *a posteriori*, in de nota met opmerkingen, te pogen een motivering te voorzien, kan een bestaand gebrek in de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing evenwel niet worden rechtgezet (*cf.* RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Waar de verweerder meent dat uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de aard van de voorgelegde inkomsten om te besluiten dat niet werd aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, merkt de Raad op dat dit verweer feitelijke grondslag mist. Uit de volgende motieven blijkt immers duidelijk dat de IGO niet in aanmerking wordt genomen *tout court*, zonder dat de gemachtigde zich uitspreekt over de "aard" van deze inkomsten uit de IGO: *"De inkomensgarantie voor ouderen wordt dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (...) Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen"*. Bovendien is het verweer in de nota op dit punt intern tegenstrijdig, aangezien de verweerder een ander argument van de verzoeker poogt te counteren door het volgende te stellen: *"(d)e gemachtigde van de Staatssecretaris motiveerde immers uitdrukkelijk dat er slechts vastgesteld werd dat de inkomsten van de referentiepersoon niet in aanmerking komen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris zich niet over de stabiliteit, toereikendheid of regelmatigheid van de inkomsten van de referentiepersoon uitgesproken"*. De repliek omtrent "de aard" van de bestaansmiddelen is dan ook niet dienstig.

In zoverre de verweerder zou voorhouden dat de IGO ook omwille van de aard ervan geen stabiele, toereikende of regelmatig inkomen betreft, komt ook dit element van het verweer voor als een *a posteriori* motivering die het vastgestelde motiveringsgebrek niet kan herstellen. Bovendien blijkt uit de duidelijke bewoordingen van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet (*"Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit (...)"*) dat de aard van de bestaansmiddelen slechts kan worden beoordeeld indien deze bestaansmiddelen niet zijn uitgesloten en dus wél in rekening kunnen worden genomen en de bestaansmiddelen derhalve wel degelijk kunnen worden *"beoordeeld"*, terwijl de gemachtigde *in casu* heeft beslist om de inkomsten uit de IGO niet op hun aard te beoordelen maar om ze gewoonweg niet in rekening te nemen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoeker zonder eerst op een correcte wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 april 2017, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE